

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoću ty.

Z njebjes mana,
Njeh ói khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřěw će!

F.

Sserbske njedželske łopjeno.

Wudawa ƙo kóždu ƙobotu w Ssmolerjež knihicziščyčezni w Budyščinje a je tam ƙa šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Palmarum.

Marka 11, 1—10.

Najšwjeczišće póstneho čyža ƙo s džěbnisćej njedželu psched nami wotewrja. Sawěšć ƙo rostorhnje a my ƙwojeho wyschšeho měšćnika wohladamy, kotryž ƙo ƙam sa naš sa wopor pschinyješe. My stejimy pschi spocžatku martrowneho tydženja. Šchtož je ƙo w tutym tydženju stało, je žro a jadro našćeje wěry. Čhzemj my džakowni najwyschšće šjewjenja Božće hnady wuprajicž, dha my čyži pjatk a jutry mjenujemy. Pšchetož do tuteju dnjow je našće wumoženje wobsamknjene. Šchtož je ƙo w žyłym žiwjenju Ješufowym pschihotowało, je w tutym poslednim wulkim šwjatym tydženju dokonjane. D witajmy se šwěrnej wutrobu ƙwojeho dnjesa, kotryž psches palmowe halošy a wupšestrjene drašty do Jerusalema čehnje, so by ƙo woporne jehnjó scžinil sa hrěchi šwěta. „Njeh wutroba čzi kčžje a ƙo čzi džakuje, hdyž ju ta lubosć šhřeje, dha wona čžesczi čze.“ —

Na ƙwoje pacžeršće džeczi my špominamy, kotrež džěšpa psched Boži woltař štapaju. Tež nad nimi ƙo našće scženje dopjelnja. Ješuf čehnje nuts. Žich wěruwusnacze jich hošanna; jich šlubjenje šwěnosće ƙaž wotewrijene durje sa Šbóžnika. Ale ƙak mało jich džerži, šchtož ƙu šlubike. Kaž w Jerusaleme běšće, tak tež jow. Žich hošanna wuklincža, a hdyž tež woni runje „šchizuj, šchizuj“ ƙobu njewolaju, dha ƙu tola ƙwojemu najlěpschemu pschecželej napschecziwo liwzy, šymni, njěšwěrnj.

Runje martrowny tydžeń naš k nowej šwěnosćzi woła. Bože jehnjó na pucžu k wopornej šmjerczi šmě šebi žadacž, so my do šwojeho hošanna šwoju žyłu wutrobu položimj. Duž

Dušcha hošanna spěwaj jehnjecžu Božemu.

1. Spěwaj wo jeho pucžu k wopornej šmjerczi.
2. Polož do šwojeho kherluscha šwoju žyłu wutrobu.

1. Jako kral Ješuf do Jerusalema čehnje. Wyškaze šyly luda jeho wobdawaju a jeho škutki khwala; jedyn drugeho w šahorjenju ƙobu štorhnje; s wješćej nadžiju woni do pschichoda hladaja: čyž je pschichoł, so ƙo Bože kraleštwó s možu a krašnosćžu postaja. Šswoje drašty na pucž pschescžerajo a palmowe halošy scželo woni hołdujo wołaja: Hošanna temu šynu Dawitowemu, Hošanna we wyškofsczi! A Ješuf to čžerpi, haj, šamo pschihotuje a naprawi? Je dha ƙo nětk tež wón sa šony šwojich wucžobnikow wot šemšćej kralowšćej krašnosćče dobyč dal? — Ach, wobhladaš šebi tola tuteho krala! Na požčěnym wóšlatku wón šedži a jeho ludžo ƙu křudži rybazy a žlonizy s Galilejsćej. Hdže ƙu jeho konje a wošy, s kotrymiž je wón bitwy dobył, njepšchecželow pschewinyl a šebi mjes ludami wulke mjeno scžinil? A hdže wón čehnje? Njeje to tamne Jerusalema, kotrež mori profetow a kamjenjuje, kotřiz ƙu k njemu pošłani? Nješ ƙu pschi pucžu rowy profetow? Haj, tak je. A šmjerczi wón do Jerusalema čehnje. Ja šebi myšlach, so je to pucž k trónej a nětk je to pucž ke šchizěj, kotryž wón dže,

po Bożej dżiwnej radze. Hżom dawno wón wë, kajtemu dóntej napscheczivo dze. Jako wón ł Janowej kschćenizy pschindze, bësche jemu to kschćeniza ł kmjerczi; jako wón w pusczinje spytowarja wotpokasa, wjedzische wón, so bësche febi ł tym kschiz wuswolil. Jako wón Galilejstu wopuschcziwshi so do Zidowsteje nastaji, pocza wón swojim wuczobnikam wo swojej kmjerczi rëczëcz. Jako wón swojeho pscheczëla Lazara wot morynych wubudzi, jemu samajeho kmjercz psched duschu stupi. A na tutón kónz swojeho žiwjenja wón tež spomina, jako tam po wolijowej horje dele czehnje. Ssrjedza we wystanju luda jemu hrëch Jerusalema a jeho šud psched woczë stupi. Wón na to mësro pohlada a plakasche na njo. Tak Jësuš ł polnym wjedženjom swojej kmjerczi napscheczivo dżësche.

Wón budzische so teho smincz mohł, kaž bësche so hacž sem stajnje swojich njepscheczëlow sminył. Tam w Jerusalemie, jako bësche teho khoreho pschi hacze Bethesda wustrowil, tam w Nazarecze, jako bësche se swojim prëdowanjom huëw swojich krajanow wubudzil, a sašo tam w Jerusalemie na fermuschnym dnju, jako sa wschitku swoju luboscz jeno hidjenje žnëjesche — wschudzom rëka: wón dżësche šrjedza psches nich prjecz. Tak budzische wón jow tež cżinicž mohł. Ale në, jeho wola je ł radu jeho njebieskeho Wótza psches jene: wón sam chze bycz Bože jehnjo. Teho dla je wón w šahrodze Gethsemane Pëtrowy njecz wotpokasal a njeje wo pomoz Božich šwjatnych jandželow prošyl. Tajka dobrowólnošč ł jeho woporej šluschesche. Pschetož niz w jeho kmjerczi jako tajkej, ale w jeho swólniwej pošluschnosczë, ł kotrejž wón swoje czerpjenje na so wsa, leži möz jeho kmjercze. Niz nusa abo šakon stej jeho tutón pucz wjedłoj, tež niz žadanje po cżesczi pola Boha abo po khwalbje pola cżłowjekow — jenicžy jeho wëczne šmilenje a jeho swólniwa luboscz stej jeho kroczele wodžilej. Luboscz bësche duscha jeho žiwjenja, luboscz tež duscha jeho czerpjenja. Haj, šhto luboscz je, to šmy halle na Jësušu nawulki. Šhto chze ju wumëricž? Kaž daloko wot njebieskeje krašnosczë je hacž ł hanibnej kmjerczi šłótnika, wot khwalby Božich jandželow hacž ł wušmëchowanju hrëšnikow, wot Božeho tróna hacž dele do rowa — tak wulka je jeho luboscz. A komu ju wón wopokaže? Cżłowjekam, kiž nicžo wo tym njerosymjachu, kiž nicžo wo tym wjedzicž njechachu. Dokëlž my Boži wotrocžy bycz njechachmy, je so wón wotrocžł šcżinil, so bychmy Bože dżëczë byli. Dokëlž bëchmy njebjö šhubili, je wón jo wopuschczil a do hlubiny našcheje kmjercze stupil, so by naš pytal a namakal a dom domjedł. Na to naš ł nowa martrowny tydžen dopomnja. Drje po cżichim pjatku šu jutry pschishele a Bože špëcze a šwjatki. Sady jeho czerpjenja stej jeho krašnoscz. Ale tón pucz do tuteje krašnosczë wjedze tola psches Golgatha. To chzemy ł nowa wopomnicž a hosianna špëmacž Božemu jehnjeczu. To jehnjo, kiž je šabite, je dostojne wšacz möz a bohatšwo a mudrosč a šylnosč a cżescž a krašnosč a khwalbu.

2. Položmy pak tež do swojeho khërłuscha swoju žyłu wutrobu.

To bësche jena ł najšwjatocžnišchich hodžinow cżłowještwa, wo kotrejž našche šczenje powjeda. Tak drje budža jemu cži dokonjeni wšlacž, hdyž jich šböžnosč nastawa. A to wschitko njeje hołe šdacze; wutroby luda šu wopravdze šapschimnjene a ł Bohu pošbëhnjene. Šdy by tuta myšł žiwa wostala a žyly židowski lud šapschimnyła, dha by wón Boži lud wostal a Jerusalem hlowne mësro Božeho

wëczneho kraleštwa. Dha bychu te ludy po šłowach profetow do Ziona puczowale a bychu tam Božemu žalbowanemu cżescž a khwalbu a modlenje pschinješle. Šinał je pschishele. Mało dnjow pošdžischo — a tón lud šo hanjo a wušmëchujö wokoło kschiza cżisheci a wola: Jeho krej pschindž na naš a na našche dżëczë! Nakhwilne šahorjenje tu bësche, ale forjenja we wutrobje wone nje-mëjesche. To je ta škalojta rola, wo kotrejž Šböžnik w pschirunanju rëczë: na njej tón šyw rucze šesthadža, ale bóršy šwjadnje.

Cżłowška wutroba je we wschëch cžašach ta šama, a tajka škalojta rola šo we wschitkich wošadach namaka. A našcha wina je psches mëru wjetscha, dnyli ta wina tamneho luda. Šhto dha tón wo Bożej radze ł našchemu wu-moženju rošymjesche! Š prawom mõžesche Anješowy japoschtoł wo nich prajicž, šo šu ł njewëdomnosczu cżinili, šhtož šu cżinili — a kał pošutni šo woni wupokasachu, jako jim japoschtoł Pëtr na prënich šwjatkach prëdowasche. Tehdy tyšazy ł nich swojemu njebieskemu kralëj wërne hosianna šanješechu. My kschëscžijenjo pak kschćenizu a wodacze pschiwosmjemy kaž šwucžene wëzy. Tu krej, kotruž je wón ja naš pschelał, a teho Duchu, kotrehož je nam pošlał, my dostawamy a tola lóšymni temu napscheczivo wostawamy, kotruž je šo ja naš woprowal! Kał wjele hubjenschi my šmy hacž tamni mëšcženjo Jerusalema. „Šchimanje Jonašowy, lubujesh ty mje?“ Še šo to nëtł pola tebjë pošna wërnošč šcżinila, šhtož ty tehdy mënesche: „Niz nosy šamej“ — šy ty nëtł žyly mõj we wëcznej, hacž do kmjercze šwërnej lubosczë? Psched tutu pruhu je tón horjestanjeny swojeho wuczobnika štajil. A jeho wotmolwjenje: „Anješë, ty wësch wschitke wëzy, ty wësch, šo ja tebjë lubuju“ — to je to wërne hosianna ł hlubošeje wutroby.

Šotom šmy swólniwi, šwoje žyly žiwjenje do jeho šlužby štajicž. W našchim šczenju jemu wschitzy šlužba: tamnaj wuczobnikaj, kotrajž po tu wóšlyzu dżetaj, jeje wobšëdžer, kotruž ju jimaj wostaji, tón lud, kotruž drašty wupšhesčëra a palmy na pucz šczele. A my jemu njecha-li šlužicž? Šišcže pschëzo wón jako kral psches šwoje wošady czehnje a šo wo kóždy dom kłapa. Anješicž wón chze a našche dusche wobšëdžëcz. Ale žyly šyly luda pscheczivo njemu postawaju; hordži cżłowjeköjo jeho šłowo njepschiwosmu; šwëtne dżëczë po swojich lóštach khodža a ša jeho štopami nješlëdža. Kaž wjele pak je w nim swojeho Šböžnika pošnało, cži jemu swólniwje wschitko dadža: cžëlo a žiwjenje, kublo a kraj. Wopomü: tón, kotruž tam do prëdka wë, šo wón tu wóšlyzu dostanje, tón se swojim wöczkom tež do twojeje wutroby hlada; tón, kotruž tamnymaj wuczobnikomaj to šłowo šöbu da: tón Anješ ju potřeba, tón tež wot tebjë wschitko žada, šhtož twoje je. Njesapowjedž šo jemu. Šhtož wón tebi wošmje, to puschëcz; njepschëcziw šo jemu, hdyž wón tebi tón abo tamón wopor napołoża. A šhtož wón tebi da, to waž šebi drohe jako jeho dar. Wješel šo, hdyž mõžesh nëšhto jemu ke khwalbje a cżesczi dokonjecž. Twoju wutrobu, daj ju jemu, twój jashł, dżëcz jón we wusdže jeho dla, škutł twojeju rukow, dokonjej jón jako jeho šlužbu. Šhryštuš je šo ł temu narodžil a do šwëta pschischoł a šwoje žiwjenje ša wopor podal, šo bychmy šo jemu podali a cžëlo a duschu jemu ša wopor pschinješli. W tajkej myšli špëwaj hosianna Božemu jehnjeczu ł žyly wutrobu.

Sa číhí pjatk.

Hlób: Ach, poruč Bohu šwěru —

Džeń hylow duscha wita,
 Hdžež kónu černjowu
 Čzi, hlowa krawonje sbita,
 Sa wuřměch stajichu;
 Hdžež tebe křichowachu
 Na horje Golgatha,
 Čze hrósbnje moricž dachu,
 So hela sawyřta.

Mje njemolče, wy drusy,
 Kiž macže lubo šwět
 A kotrymž Šbóžnik zusy
 Ze hižom wjele lět;
 Njech w čzichej šamotnoščzi
 Šsmój styš dženš wustoržu
 A płacžu w džakownoščzi
 Wřichu luboščž i luboščžu.

Tu čzische płakam, klecžu,
 Wól jeho šacžuwam;
 Hdže widžu nusu wjetřchu,
 Kiž čzerpi Šbóžnik tam?
 Wón ščetpnje polny šměcha
 Se šmjercžu bėdži šo
 A nima tola hrěcha
 To Bože jehnjatko.

Šchtóž bjes hylow mohł stupicž
 Šso pod křichž Šbóžnika
 A jeho widžecž wupicž
 Křelch hórki wot Wótza?
 Šsyn Boži lubowany,
 Kiž šama luboščž je,
 Tón nješe našche rany
 A našche poklecže!

Hdyž šmjercž šo hižom měri
 Na tebe, Šbóžniko,
 Čze hiščecže luboščž čžeri,
 A nam škožicž woblicžo:
 Čhzeřch přiedy hač tu hašnje
 Čzi wócžto we šmjercži,
 So woličewil by čžašnje
 Naš trořcht twój njebjeski.

Duž, Šhryščecže, rěčž k tyn šwojim,
 Šót šwjaty wotewř ty;
 Šlej, tu pod křichžom twojim
 Wř płacžo štejimy.
 Njech pošlednje te šłowa,
 Kiž rjekny přched šmjercžu,
 Nam se šwětneho doła
 Pucž k paradisej šu!

K. A. Fiedler.

Hubjenn čžitař biblije.

Ruski křěžor Alexander I. ras přšes gouvěnement Šelaterinošlaw jėdžesche, pošasta na jenej poštskej staziji a da šebi čžaj přšichotowacž.

Na jenym pošlče pytny wón nowy testament, a šo přšed-

štejicžerja stazije woprašča: „Čžitasch ty wjele w tutej kniřy, mój šhmo?“

„„Kóždy džeń w njej čžitam, Majestoscž!““

„To je prawje wot tebe, — hdže dha w tu křwilu štejšch?“

„„W ščzenju šwjateho Mateja.““

„„Nó, dha čžitaj prawje pilnje — šchtóž šbože šwojeje dusche pyta, tež šwoje čžašne kublo namaka.““

Sako přchedštejicžer se jřtmy stupi, křěžor mjelcžo pjecž štorublowřkich bankowtow mjes pošlednje stawy šwj. Mateja položi. Nėřchto čžaša po tym šo křěžor na tymšamym pucžu wrócži. Šašo wón na tamnej staziji pošasta a šo přchedštejicžerja stazije woprašča, kaš daloko je we šwojim bibliškim čžitanju přšichšoh.

„„Šacž do ščzenja šwjateho Łukascha,““ rěkašche wotmolwa.

„„Nó, wohladajmy, podaj mi tu kniřu!““

Ze pjecž bankowki hiščecže njedótnjene na tymšamym městnje ležachu, na kotrež bėřche je křěžor položil.

„„Čža je wulki hrěch, mój luby,““ křěžor přchedštejicžerjej rjekny, kiž budžišche šo šahańbjenja a poštróžjenja dla najradřcho do šemje přšepadnył. „„Ty Bože kraleřtvo njejšy pytał, nětko dhrbřsch tež šemřke mřto parowacž. Daj šebi to k wucžbje šlužicž!““

Ze pjecž štow rublow buchju mjes tamniřchich šhudnych rošdžělene.

F.

Wobřadženje šary w Alerřeburgu.

Wojjedancžto se šarych čžařow.

(Wofracžowanje.)

Sako bė pošledni šwul ržejo wullincžak, džesche šary wójwoda, se špodobanjom šej ruzy šchurujó, kaž hdyž šo jemu přšichjomne přšedewřacže tak prawje poradži: „Derje ščzinjene, mój luby čžornošufnjako!“ Ale, šwoje cello na doł stajo, napjaty pošrocži: „Nětko štuř wřchaf Wón ras bliže a praj mi, šchtó Wón po prawym na šwěcže je, šchto Wón tudy čžini a kaš je Wón přšchi wřchěch čžer- tach jowle nuts přšichšoh, he?“

Našcheho Bohuwěra šłaby boš bė hižom huřto w žiwjenju byl, wutrobu přšezó na jashku mēcž a runje won wuprajicž, šchtož drusy jeno mřšlachju. To tež šo nětko šašo šta. „„Aj! nješnaje dha mje Wařcha Šařnosčž wjazny?““ prařcheshche šo wón, měřto šo by wotmolwil.

„„Šo bych njewjedžak!““ šnapřchecžiwí wójwoda špodžiwany.

„„Ša pař Wařchu Šařnosčž hiščecže jara derje šnaju,““ poš- fracži Bohuwěr žyle wutrobniwje.

„„To tež je Šeho přšichškuschnoščž,““ mēnjeshche wójwoda, i hłošom šo šmėjo, „šo Wón šwojeho krajneho wótza šnaje; ale kaš dha móžu ja Šeho šnacž?“

„„Aj, Šařnosčž! mój šmój šo wobaj ras w hromadže na šankach wještoj,““ džeshche Bohuwěr.

„„Na šankach šo wještoj? ja i šim abo Wón se mnu?““ wob- honjowasche šo wójwoda; teho šo dopomnicž njemóžu!“

„„A tola! mój šmój šo na šankach wještoj!““ wobkřucži Bohuwěr horřiwje; „„njewě dha to Wařcha Šařnosčž wjazny? ja bėch wřchaf tón njekničžomny hólz, kiž mējeshche to nješbože, Wařchu Šařnosčž přšched 18 lětami na lodže potorhnyčž.““

„„Tak? tón Wón je?““ prařcheshche šo šary wójwoda šmėjo, jeho wot hłowy k nohomaj wobhladujó, a pomaša šej přšchi tym žyle bjeswólnje na šadny džěl šwojeho čžěka; „„nó! to ničó nješ- šchłodži!““ rjekny potom šwėjo, „Wón je tež tehdy šwoje mřto ša to dořtał,“ a bjeswólnje pomaša nětko Bohuwěr na šwój šhribjet a ščahowasche i ramjenjomaj. „„Šaj, a Šeho nješchonowach,““ šařmja šo wójwoda i hłošom, tole pošhibanje kandidata pytnyřch;“

